

www.sakulthaionline.com

นวนิยายไทย

สาวสองวิญญาณ ● แก้วแก้ว

ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทย รายสัปดาห์ พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์ตรีบีบี, มีนาคม ๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : กรกฎาคม ๒๕๕๙

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมนครไทย

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

แก้วแก้ว.

สาวสองวิญญาณ.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๙.

๓๓๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๙๑๓

ISBN 978-974-253-557-5

กองบรรณาธิการ รัชชณ์ ดรีธรรมาวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ต้นติมา แซ่ตั้ง
ศิลปกรรม สมรงค์ กงใจ สุทธิรักษา เสตรา
ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์
พิมพ์และจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ตรีบีบี ในเครือ บริษัทอักษรโสภณ จำกัด
เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖
แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒ โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐
Homepage : <http://www.sakulthaionline.com>

‘สาวสองวิญญาณ’ นวนิยายแนวภูติผี-จินตนิยายลึกลับ ที่บรรดา
คอนวนิยายของ “แก้วแก้ว” ตีดอกตติใจและตามอ่านกันอย่างสม่ำเสมอ
ทั้งหมดเกี่ยวข้องกับวิญญาณของ *อวันดี* ที่ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับ
ตัวเองในวาระสุดท้ายของชีวิต *อวันดี* ต้องการหาความจริง ซึ่งวิธีการหา
ความจริงของเธอนั้น จะนำผู้อ่านไปพบกับวังวนของความรู้สึกลับแปลก
ประหลาดในตัวหญิงสาวอีกคน คือ *ฝนแก้ว*

แม้เป็นจินตนิยาย แต่ตัวละครกลับส่งสารสำคัญให้ผู้อ่าน ถึงเรื่อง
ราวที่ถูกซ่อนเร้นไว้ในแต่ละครอบครัว กลอุบายในการชิงรักหักสวาทที่
ปนรวมกับบาปบุญคุณโทษอันคนเราได้รับและกระทำต่อผู้อื่น ความต่ำ
ต้อยในวาสนาที่กลับทำให้คนโลก แทนที่จะมานะแล้วพิสูจน์ตน ความกล้า
ที่ถึงจุดจนตรอกจนกลายเป็นความกล้า และประสบการณ์ความทุกข์รุ่มเร้า
คนอ่อนแอ ที่เมื่อถึงวันหนึ่งก็สามารถสร้างคนให้แข็งแกร่งขึ้นมาได้

‘สาวสองวิญญาณ’ จึงเป็นความสนุกที่ไม่ได้บดบังสาระซึ่งได้กล่าว
มาแต่อย่างใดเลย

เมื่อกว่าครึ่งศตวรรษมาแล้ว เด็กนักเรียนชั้นมัธยมต้น (ถ้าเป็นยุคนี้ก็คือประถมปลาย เพราะสมัยโน้นมีแค่ประถม ๔ พอจบก็ขึ้นมัธยม ๑) มีงานอดิเรกที่สนุกสนานกันอยู่อย่างหนึ่ง คือแต่งเรื่องให้เพื่อนเวียนกันอ่าน ใครมีฝีมือในการแต่งก็แต่ง ใครวาดภาพประกอบได้สวยก็วาด ใครลายมือสวยก็คัดเรื่องลงในสมุดนักเรียนวางๆ เล่มหนึ่ง แล้วส่งต่อกันอ่านทั่วห้อง

“แก้วแก้ว” เป็นหนึ่งในนักแต่งเรื่องของห้อง มีเพื่อนรอคิวอ่านกันยาว เพราะว่าสมัยนั้นไม่มีการถ่ายเอกสาร แม้แต่กระดาษคาร์บอนสำหรับก๊อปปี้ก็หายากเย็น พิมพ์ดีดยังไม่มีใครมีตามบ้าน จึงมีชุดเดี๋ยวดึงต้องเข้าคิวกันอ่าน จนกว่าจะครบทั้งห้อง

งานอดิเรกประเภทนี้เป็นของต้องห้าม เพราะสมัยนั้น ในกระเป๋าหนังสือจะมีอะไรไม่ได้นอกจากหนังสือเรียน เมื่อครูจับได้ สมุดต้องห้ามนี้ก็ถูกริบไปโดยไม่คืน

ห้าสิบกว่าปีต่อมา เมื่อเพื่อนเก่าในครั้งกระโน้นโคจรมาเจอกันอีกครั้งในเฟซบุ๊ก เล่าทบทวนความหลังครั้งเยาว์อีกครั้งกันอย่างสนุกสนาน “แก้วแก้ว” ก็นึกได้ว่าหนึ่งในจำนวนเรื่องที่เขียนเป็นเรื่องลึกลับภูตผีปีศาจ ชื่อตรงกับเนื้อหาว่า ‘หญิงสองวิญญาณ’ ตามประสาเด็ก ๑๐ ขวบกว่าๆ ซึ่งไม่อาจจะตั้งชื่ออะไรได้ซับซ้อนกว่านี้ แต่เรื่องนี้ เขียนไม่จบเพราะถูกครูริบไปเสียก่อน ก็เลยค้างอยู่ในไม่กี่หน้า ยังไม่รู้ว่าจะตอนจบเป็นอย่างไร

เพื่อนเก่าครั้งโน้น อยกอ่านเรื่องนี้ให้จบ แฟนคลับก็สนับสนุนให้เขียน เพราะผู้เขียนยังจำเนื้อเรื่องได้อยู่

“แก้วแก้ว” จึงต้องหยิบเรื่องเดิมมาบัดฝุ่นอีกครั้ง คงโครงเรื่องเดิมไว้ แต่แต่งเติมรายละเอียดเข้าไปใหม่ ตามวัยและประสบการณ์ที่เพิ่มพูน

ส่วนชื่อเรื่อง คุณนริภ สวัสดิรักษ์ บ.ก.สกุลไทยเห็นว่าควรจะเปลี่ยนชื่อเป็น ‘สาวสองวิญญาน’ เรื่องใหม่จากอดีตของ “แก้วแก้ว” จึงแตกต่างจากชื่อที่เด็กหญิงวินิตา วิณิชัยกุล เคยตั้งชื่อเอาไว้นิดหน่อย

หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รรถรสจากเรื่องนี้บ้างไม่มากก็น้อย ในแนวของ “แก้วแก้ว” ขอขอบพระคุณที่ติดตามอ่านมาโดยตลอด

“แก้วแก้ว”

สาวสองวิญญาณ

๑

ฝนเม็ดโตๆ พรั่งพรูลงมาเมื่อฝนแกวลงจากรถประจำทาง คนอื่นๆ แลวนั้นวิ่งหลบเข้าหาที่กำบังใต้ชายคาหรือหน้าร้านเท่าที่จะหาได้ แต่หล่อนตัดสินใจกระเป่าสะพายขึ้นบังศีรษะ วิ่งฝ่าฝนไปทั้งๆ รู้ว่าต้องเปียกปอนไปทั้งตัวว่าจะถึงบ้าน

แต่จะทำอย่างไรได้ ถ้อยคำกราดเกรี้ยวของแม่เลี้ยงยังก้องอยู่ในหู ‘เลิกเรียนแล้วรีบกลับมาล่ะ อย่าเถลไถล จับได้ว่าไปแรดที่อื่นละก็... ภูเขาหนีให้ขาดจริงๆ’

คำสุดท้ายไม่ใช่คำขู่ ชวนใจเคยทำร้ายฝนแกวจริงๆ เกิดจากบันดาลโทษะ แต่หล่อนฉลาดพอที่จะไม่ตอบหน้าหรือเขียนเนื้อจนแตกแแนว อันจะเป็นเหตุให้สามีสั่งเกอร์องรอยได้ง่าย เมื่อเขากลับจากต่างจังหวัดมาบ้านในเสาร์อาทิตย์

หล่อนใช้วิธีหยิกในร่มผ้า ชวนใจไว้เล็บแหลมเคลือบสีสวยสมกับที่เป็นเจ้าของร้านเสริมสวย เมื่อบิตเนื้อสะโพกหรือขาอ่อน นอกจากเจ็บแปลบลึกถึงใจ เนื้ออ่อนของสาวน้อยจะเป็นรอยเขียวช้ำ ติดต่อกันไปหลายวัน

ฝนแกวเป็นเด็กสาวช้อาย ชวนใจรู้ดี จึงนำข้อนี้มาใช้ประโยชน์ ยังไงลูกเลี้ยงหล่อนก็กระอักกระอ่วน ไม่กล้าเปิดผ้าให้ใครดู ไม่ว่าคนในบ้านคนไหน โดยเฉพาะบิดา

หล่อนไม่ได้ลงไม้ลงมือมากกว่านี้ด้วยเหตุผลอีกอย่าง คือฝนแกวอาจทนไม่ไหว หนีออกจากบ้านให้หล่อนยุ่งยากในการหาลูกมือมาช่วยทำงานบ้าน สมัยนี้ เป็นเรื่องใหญ่ไม่ใช่เล่น ที่จะหาลูกจ้างมากกว่าดูบ้าน ซักผ้า ล้างจาน รับใช้ฉิปาละ ต่อให้มีเงินเดือนก็ตามที ฝนแกวทำทั้งหมดนี้โดยชวนใจไม่ต้องเสียเงินเลยสักบาท

“แก้วแก้ว”

ชวนใจยังนึกเสียดาย ที่ฝนแก้วขอทุนเล่าเรียนในมหาวิทยาลัยได้ ไม่งั้น หล่อนก็คงมีข้ออ้างในการให้ลูกเลี้ยงมาทำงานเป็นช่างในร้านได้เต็มเวลา ประหยัดค่าจ้างลูกมือไปอีกคน

* * *

ลูกค้าของชวนใจไม่เคยมกรายมาเลยในวันฝนตก ภายในร้านเงียบเหงาจนดูวังเวง ทั้งๆ เจ้าของร้านกับผู้ช่วยก็นั่งกันอยู่ทั้งสองคน

ในวันธรรมดาที่ฝนไม่ตก ร้านนี้มีลูกค้าน้อยอยู่แล้ว ร้านใหม่ๆ ผุดขึ้นแถวนี้อีกหลายร้าน เจ้าของร้านล้วนแต่เรียนจบจากโรงเรียนเสริมสวยมีชื่อ รู้เทคนิคใหม่ๆ ฝีมือดีกว่าคนรุ่นเก่า ก็เลยแย่งลูกค้าไปได้มาก ลูกค้าประจำที่นี่จึงมีแต่คนบ้านใกล้เรือนเคียงที่แวะมาสระผม เด็กนักเรียนมาตัดผมตอนใกล้ๆ เปิดเทอม หรือแม่ก็เพื่อนบ้านละแวกนี้แวะเข้ามาคุย มาเดินโพยห่วย หรือซุบซิบนินทาเรื่องชาวบ้าน แต่ในวันฝนตก คนเหล่านี้ก็หายหน้าไปกันหมด

พอฝนแก้วเปิดประตูกระจกเข้าไป ชวนใจเหลียวมามองทันที พอเห็นก็กระแทกเสียง พร้อมกับกระแทกขวดเครื่องดื่มกระทบพื้นโต๊ะ

“โธ่เอ๊ย! นึกว่าลูกค้า ซวยจริง”

หล่อนมีวาจากระทบกระแทกตามอารมณ์เช่นนี้เสมอ อารมณ์ของชวนใจขึ้นๆ ลงๆ เปลี่ยนได้สุดขีด ทั้งๆ กราดเกรี้ยวอยู่ในนาทีก่อน นาทีต่อมาหล่อนก็เปลี่ยนเป็นหวานหยดย้อยได้เนียนสนิท ขนาดคนที่เฝ้าดูอยู่ยังไม่อยากเชื่อตา ไม่ต้องพูดถึงคนที่เห็นอยู่ด้านเดียว เพราะชวนใจไม่ปล่อยอารมณ์อีกด้านให้เห็น คนนั้นก็คือพ่อของฝนแก้ว

ฝนแก้วไม่อยากจะนึกเรื่องของพ่อกับแม่เลี้ยงให้เจ็บปวดใจมากกว่านี้ ถึงอย่างไรหล่อนก็ยังรักพ่อ พ่อเองก็รักหล่อน แม้ว่าพ่อลุ่มหลงเมียใหม่มาขนาดไหนก็ตาม พ่อก็ไม่ละเลยทั้งหน้าที่พ่อ และความรักที่มีต่อลูกสาว ความดีซึ้งของพ่อ ทำให้ลูกสาวทนอยู่กับพ่อมาได้จนบัดนี้

แพน สาวประเภทสองลูกมือในร้าน อยู่กับนายจ้างมานานหลายปี พอจะเข้าใจความยุ่งเหยิงหลายอย่างในบ้านได้ดี หล่อนมองสาวน้อยผู้เปียกปอนไปทั้งตัวด้วยความเห็นใจ พลังขัดคอนายจ้าง

“คนขวยไม่ใช่ไอ้ผนมันรีพี่ ตากฝนมาตัวเปียกโชก เดียวก็เป็นหวัด
หรือ...อ้าว! ว่าแล้วไง”

ตอนท้าย หล่อนอุทานเมื่อเห็นฝนแก้วจามออกมาดั่งๆ ติดต่อกันสอง-
สามครั้ง กระวีกระวาดฉวยผ้าขนหนูสำหรับลูกค้า เดินไปส่งให้

“เซ็ดผมเผ้าซะ เปลี่ยนเสื้อผ้าเร็วเข้า เดี่ยวหวัดมาติดพี่ใจเข้า” หล่อน
กำชับ

ชวนใจกำลังจะอ้าปากเอ็ดที่แพนเอาผ้าขนหนูสะอาดซึ่งเตรียมไว้สำหรับ
ลูกค้าไปให้ลูกเลี้ยงหล่อนเซ็ดหน้าตาเนื้อตัว แต่พอได้ยินคำท้ายหล่อนก็ลิ้ม
คำดู

หล่อนทำท่าขะแยงราวกับฝนแก้วพาโรคเรื้อนติดตัวมาด้วย

“ไปเลย ไป เดี่ยวหวัดติดฉัน กลับห้องไปเปี๊ ไปอาบน้ำสระผม แล้ว
ไม่ต้องลงมาอีก เดี่ยวมาจามใส่”

ไม่มีอะไรที่ชวนใจเกลียดกลัวเท่าโรคภัยไข้เจ็บ ไม่ถึงกับเป็นโรคร้าย
แรง แต่หวัดหรือท้องเสียหล่อนก็ไม่เอาด้วยแล้ว หล่อนถือว่ามันจะทำให้
ร่างกายหล่อนทรุดโทรมลงไปทันตาเห็น

สำหรับสาวใหญ่วัยสี่สิบกว่าอย่างหล่อน หล่อนเห็นว่าความทรุดโทรม
จะมาพร้อมกับความแก่ แม้ว่าชะลอความแก่ไว้ทุกวิถีทาง ทั้งดั่ง ฉีด และ
เสริม ให้ดูเหมือนอายุอ่อนกว่าวัยจริงสักสิบปี หล่อนก็ยังไม่วายกลัวอยู่นั้น
เอง

ไม่มีอะไรทำให้ฝนแก้วตั้งใจยิ่งกว่าได้ขึ้นไปห้องนอน พันहुพันตาแม่เลี้ยง
ยิ่งไม่ต้องลงมาเจอกันอีกในคำนี้ยิ่งเป็นข่าวดีพิเศษสุด สาวน้อยก็เลยเดินตัว
งอ กอดกระเป๋าแนบอก วิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนโดยเร็ว

* * *

ห้องพักของหล่อนอยู่ชั้นสาม เป็นชั้นบนสุดใต้ดาดฟ้า ชั้นสองเป็น
ห้องนอนของชวนใจและห้องนั่งเล่น ส่วนชั้นสามแบ่งเป็นสองห้องคือด้านหน้า
เป็นห้องนอนของแพน อีกส่วนหนึ่งเป็นห้องของฝนแก้ว

แม้เป็นห้องแคบๆ ไม่มีอะไรนอกจากเตียง ตู้และชั้นวางของเท่าที่จำเป็น

“แก้วแก้ว”

ฝนแก้วก็ยังพอใจที่มีห้องอยู่เป็นสัดส่วน เป็นโลกที่ปลอดภัยจากแม่เลี้ยง
ชวนใจไม่ขึ้นบันไดมาถึงชั้นนี้ ด้วยเหตุผลง่าย ๆ คือกลัวปวดขา

ฝนแก้วรีบผลัดเสื้อผ้าที่เปียกโชกออก เข้าห้องน้ำ อาบน้ำชำระผม
แล้วกลับเข้าไปในห้องนอน เช็ดผมจนแห้ง

ผมยังไม่ทันแห้งดี ก็ได้ยินเสียงแม่เลี้ยงร้องเรียก

“ฝน! ฝน! ลงมาที่ซี ทำอะไรอยู่นะ ซ้ำจริง!”

แสดงว่ามีงานมาให้ทำอีกแล้ว เปลี่ยนคำพูดที่ให้ไว้เมื่อครู่ก่อน หญิงสาว
ได้แต่ถอนใจ รีบรวบรวมชิ้นด้วยก๊อบติดผมอันโต ไม่มีเวลาแม้แต่จะเปลี่ยน
เสื้อคลุม

พอรีบร้อนลงมาข้างล่าง ก็ถูกเอ็ดตามเคย

“ซั๊กซ้ออยู่ได้ อาม่ามากอยเห็นมัย”

‘อาม่า’ อย่างที่ใครๆ แถวนี้เรียก คือหญิงชราเชื้อสายจีนวัยเจ็ดสิบกว่า
เป็นลูกค้าสำคัญของชวนใจ ในฐานะแม่ของเจ้าแก้วเจ้าของตึกแถวด้านหน้า
ทั้งแถว กระจายกิจการหลายอย่าง ตั้งแต่ข้าวสารไปจนขายเสื้อผ้าสำเร็จรูป
โดยมีลูกๆ ชายหญิงของเจ้าแก้วเป็นเจ้าของร้านแต่ละร้าน

อาม่าชอบเดินลัดเลาะจากทางเข้าหน้าตึกแถวของลูกชาย มาถึงร้านนี้
เพื่อจะสระผม ตัดผม หรือทำเล็บ ไม่ใช่เพราะชอบฝีมือ แต่เป็นเพราะเป็น
ร้านที่เดินมาง่ายที่สุด ไม่ต้องข้ามถนน ลูกหลานจึงไว้ใจให้เดินมาตามลำพัง

เมื่อมาถึงเจ้าของร้านก็ลูกลูจ้อเอาใจ สั่งก๋วยเตี๋ยวหรือข้าวผัดมาให้กิน
มีชาจีนร้อนๆ ให้ดื่ม คุยอยู่ด้วยครึ่งละหนานๆ จนบางครั้งอาม่าอยากงีบตอน
บ่าย ก็นอนลงไปบนเก้าอี้ยาวในร้านนั่นเอง

อาม่าเป็นคนใจดีและช่างคุย ทุกครั้งที่เห็นฝนแก้วนางจะแสดงความ
เอ็นดูราวกับเห็นลูกหลานตนเอง

“ไม่ได้ชำระอก เรียกปั๊บหนูฝนก็ลงมาปั๊บ” นางไกล่เกลี่ยให้ด้วยรอยยิ้ม
อารมณ์เย็น “วันนี้มันขึ้น คันหัว พอฝนหายก็รับมาสระผมนี่ละ”

“คะ คะ” ชวนใจลูกลูจ้อประคองอีกฝ่ายไปที่เก้าอี้ยาวสำหรับนอนสระ
ผม ปากก็สั่งลูกลูเลี้ยง “ฝน ไปชงน้ำชาจีนร้อนๆ มาให้อาม่าถ้วยหนึ่ง อย่าตีกว่า!

ไปเอามาทั้งกา เร็วๆ นะ”

แพนทำหน้าที่ช่างสระให้อามา หล่อนส่งค้อนมาให้ชวนใจ ที่เรียกลูกเลี้ยกลงมารับใช้ลูกค้าทั้งๆ ตัวเองจะทำก็ทำได้ แต่อามาก็เป็นลูกค้าสำคัญ หล่อนจะขัดคอออกไปตอนนั้นก็มิแต่จะเสีย หล่อนจึงหักห้ามอาการคันปากไว้ก่อน

ฝนแก้วเข้าไปต้มน้ำร้อนในครัวด้านหลัง ชงชาจिनที่อามาเอามาทั้งไว้ที่นี้ ห่อหนึ่ง หล่อนได้ยินเสียงอามาคุยมาจากหลังฉากที่กั้นเก้าอี้ยาวสระผมไว้

“วัดนี้เขาทำพิธีสั้ณะ ไม่ยาวหลายวันเหมือนวัดอื่น แต่ทำพิธีครบไม่เว้น เรื่องพรรค์นี้เว้นได้ยังไงจริงไหม”

“จริงคะ อามา” แพนตอบอย่างเอาใจ

“อามาเลยชอบใจ ไปวันเดียวก็พอแล้ว ไม่เหนื่อยไปหลายวัน จริงๆ อยากไปหลายวันนะ ปีก่อนก็ไป แต่ปีนี้มันนั่งนานๆ ยกแขนนานๆ ไม่ไหวแล้ว”

“คะ อามาขา แต่อามาก็ยังแข็งแรงมากนะคะ” แพนสรรเสริญไปตามเรื่อง

“อื้อย! แข็งแรงอะไรกัน จะลุกจะนั่งมันปวดเมื่อยเอาง่ายๆ ไปหาหมอก็ได้แต่ยา อ้วไม่ชอบกินยา เขาว่ากินนานๆ ไม่ดี มันสะสม จริงมั๊ย แพน”

“ไม่ตีคะ คะ หนูก็ว่างั้น” แพนเอออวย

ปกติแพนเป็นคนช่างคุย แต่หล่อนได้รับคำกำชับกำชาจากชวนใจมาหลายหนแล้วว่า ให้เป็นฝ่ายฟังอามาฝ่ายเดียว อย่านำได้คุยแข่งด้วยเป็นอันขาด หล่อนก็เลยต้องทำหน้าที่ผู้ฟังที่ดีเป็นส่วนใหญ่ ทั้งที่คันปากยับๆ

อามาสระผมเสร็จ ชวนใจก็มาประคองไปนั่งบนเก้าอี้หน้ากระจกเงาค่อยๆ สางผมให้อย่างเอาใจ พอดีกับฝนแก้วยกชาจिनทั้งกาและถ้วยกระเบื้องไปให้

ชวนใจก็เช่นเดียวกับแพน คือฟังอามาคุยไปเรื่อยๆ ฝ่ายเดียว ไม่ได้สนใจเรื่องที่หญิงชราพูดเท่าไรนัก เพียงแต่พยักหน้ารับคำให้ถูกจังหวะ หล่อนจึงไม่ทันฟัง จนกระทั่งอีกฝ่ายย้าว่า

“นั่นตกลงไปด้วยกันนะ เจ๊ใจ”

“แก้วแก้ว”

ชวนใจสะดุ้ง

“ไปไหนคะ?”

“อ้าว! ก็พูดกันอยู่นี่ไง งานนี้ดีนา ได้กุศลยิ่งใหญ่มากเชียว” อาม่ายิ้มด้วยเสียงภูมิใจ “อาม่าไปมาทุกปี มีแต่เรื่องดีเข้ามาทุกปี รวยเออจ คนอื่นบางปีเจ๊งกันหมด เรายังรอดมาได้ ออเม็ง...”

อาม่าหมายถึงลูกชาย เจ้าแก้วเจ้าของกิจการหลายแห่งในละแวกนี้

“ก็ไปทุกปี แต่ปีนี้ไปไม่ได้ ต้องไปกับประธานหอการค้า เขาเชิญไปเมืองจีนพอดี บ่นเสียตายใหญ่ หลานๆ มันก็ติดงาน ไม่ยอมไป ไล้พวกเด็กๆ มันไม่ค่อยเชื่อเรื่องพวกนี้ แต่อ้าวเชื่อ เจ้าใจก็น่าไปนะ...”

ตอนท้าย อาม่าทำเสียงปลอมประโลมเกลี้ยกล่อมไปด้วยในตัว

“ไปไหนคะ อาม่า?” ชวนใจถามซ้ำ

“ไปพิธีล้างป่าช้าไง ช่วยเขาล้างป่าช้า เค้าผีไม่มีญาติ กุศลดีมากนะ ยืนยันได้เลย เพราะได้กะตัวเอง”

ชวนใจสะดุ้งจนหัวหล่นลงบนพื้น แพนเบือนหน้าไปกลับหัวเราะ พอสบตาฝนแก้ว ซึ่งนั่งรออาม่าตีมน้ำชาหมดถ้วยแรกจะได้ไปรินเติมให้ หล่อนก็แอบยกนิ้วปาดคอก แพนบอกกว่า

“ขอขาดขาดตายเชียวนา!”

เป็นที่รู้กันว่า นอกจากกลัวโรคภัยไข้เจ็บจนขึ้นสมอง ชวนใจยังเป็นคนเกลียดกลัวสิ่งสกปรก น่ารังเกียจน่าขยะแขยง ตั้งแต่แมลงสาบไปจนกระทั่งกองขยะริมถนน

จะให้หล่อนไปนั่งในป่าช้า ทำความสะอาดซากศพนะหรือ ถ้าไม่เกรงใจลูกค้าสำคัญ หล่อนคงร้องกรี๊ด

“ว้ายตาย! ให้หนูตายดีกว่าไปล้างป่าช้า อาม่า!”

แต่ในเมื่อเกรงใจอีกฝ่าย ชวนใจก็ได้แต่กล้ำกลืนเสียงลงไปนคอ แพนกลับหัวเราะ สบตาฝนแก้วให้จับตามองแม่เลี้ยง ว่าหล่อนจะหาทางออกแบบไหน

“ทีไหนคะ?” ชวนใจถาม สมองหล่อนก็รีบเร่งหาทางปฏิเสธ แบบบัว

ไม่ให้ช้ำน้ำไม่ให้ขุ่น

“วัดขมั้น” อาม่าบอกชื่อวัดในละแวกนั้น “ใกล้กันแค่นี้เอง ไปอีกถนนเดียว”

สีหน้าของชวนใจบอกว่า หล่อนพยายามหาคำปฏิเสธอย่างเต็มที่ อาม่าก็พยายามรุก

“เราทำพิธีกันสองวันเอง เสาร์อาทิตย์ อาม่าไปวันอาทิตย์วันเดียว ปีนี้ร่างกายชักไม่ไหว ตกลงไปกันนะเจ๊ใจ”

แพนส่งเสียงยั่วขึ้นมา เพราะอดไม่ได้อีกต่อไป

“ไปซี้ พี่ใจ ได้บุญแรง หนูก็อยากไป จนใจว่ากลัวผี กลับมานอนไม่หลับ ไม่เหมือนไอ้ฝน หัวถึงหมอนก็หลับ”

ชวนใจหาช่องทางออกได้พบตอนนี่เอง

“อาม่าขา เสียตายจัง อาทิตย์นี้แพนหนูกลับบ้าน หนูไม่อยากทิ้งร้านให้เขาอยู่คนเดียว นัดจะไปดูหนังกันคะ ให้ฝนไปแทนดีกว่านะคะ ไปเป็นเพื่อนอาม่า”

๒

ฝนแก้วน้าเสีย แม้ว่าไม่เคยรู้จักพิธีล้างปาชามาก่อน แต่คำว่า ‘ล้าง
ปาชา’ บอกความน่าสะพรึงกลัว น่าถอยห่างมากกว่าเข้าไปใกล้

หล่อนเตาจากคำนี้ว่าคงจะคล้ายๆ ทำความสะอาดห้องน้ำ ใช้สายยางฉีด
ล้างพื้นที่ หรือไม่กี่ไปถางหญ้ารกๆ เก็บอัฐิหักๆ ทั้ง อยู่แถวๆ โกดังเก็บศพ
ไม่ว่าแบบไหนก็ล้วนแล้วแต่ชวนขนลุกขนพอง

แต่ในเมื่อเป็นประกาศิตของแม่เลี้ยง สาวน้อยก็ไม่อาจปฏิเสธได้ ได้
แต่อ้ออึ้ง

“ไปนะ” ชวนใจส่ำทับ

“คะ...คะ” คนได้รับคำสั่งตอบไม่เต็มปาก

อาม่ายิ้มออกเมื่อได้ยินคำตอบ อย่างน้อยมีคนไปด้วยสักคนก็พอใจ
หันมาบอกว่า

“ต้องกินเจสามวันห้าวันก่อนนะ หนู อีก็วันละเนี่ย” นางนับนิ้วไป
มา “อ้อ! หกวัน งั้นกินเจห้าวันจากนี้ ให้ร่างกายจิตใจสะอาด”

กินเจไม่ใช่เรื่องลำบากสำหรับฝนแก้ว หล่อนไม่ชอบกินเนื้อสัตว์มา
ตั้งแต่เล็กๆ ทุกวันนี้ถึงไม่ได้ตั้งใจจะกินมังสวิรัต ก็เหมือนตั้งใจ เพราะกิน
แต่ผักเป็นหลักใหญ่

“คะ อาม่า”

“อีกข้อ ต้องแต่งขาว มีเสื้อผ้าสีขาวมัย”

ฝนแก้วเริ่มมองเห็นทางออก

“ไม่มีคะ”

แต่ทางออกก็ถูกปิดในนาทีต่อมา

“ไม่มีไม่เป็นไร อาม่ามีเสื้อกางเกงขาวของลูกสะใภ้ แต่งในงานศพ

ย่าเค้า เค้าไม่ใช่แล้ว จะเอามาให้”

เป็นอันว่าจบกัน ไม่มีทางอื่นนอกจากรอวันที่อาม่าจะมามารับ ด้วยใจที่
ฝ่อไปตั้งแต่วันแรกแล้ว

* * *

ทุกวันนี้ ความสุขของฝนแก้วมีอย่างเดียว คือได้เห็นหน้าพ่อ ที่กลับ
มาจากต่างจังหวัดในวันหยุดเสาร์อาทิตย์

อย่างไรก็ตาม ความสุขน้อยนิดก็ไม่วายถูกบั่นทอนลงไปให้น้อยลงอีก
พอนั่งรถทัวร์มาหลายชั่วโมง จนเหนื่อยอ่อน ถึงบ้านก็ขึ้นไปนอน จากนั้น
แม่เลี้ยงก็จะใช้หล่อนทำงาน ทั้งสระผม ทำเล็บ ตัดผมให้เด็กนักเรียนตัว
เล็กๆ วังซื้อโน่นซื้อนี่ สารพัดอย่าง ส่วนตัวเองไปคลอเคลียอยู่กับพ่อ จน
ลูกสาวแทบไม่มีโอกาสพูดด้วย

ก็ยังดี ฝนแก้วยังใจชื้นว่าพ่อยังอยู่ในบ้าน อาจจะเดินขึ้นลงแวบๆ ให้
เห็น นอกจากนี้ยังอุ่นใจว่า เมื่อพ่อยังในบ้าน หล่อนก็จะรอดตัวจากอารมณ์
ขุ่นมัวของแม่เลี้ยงไปได้อย่างน้อยสองวัน

แพนเคยปรารภด้วยความสงสารสาวน้อย

“แกทนได้ไงวะ ไอ้ฝน เป็นพี่ พี่เปิดแน่ไปนานแล้ว”

ฝนแก้วเองก็อยากออกจากบ้าน ไม่ใช่ไม่อยากจะออก แต่หล่อนไม่มี
ความกล้าพอจะไปเผชิญกับโลกกว้างภายนอก อยู่ที่นี่อย่างน้อยก็มีหลังคาคุ้ม
หัว มีข้าวให้กิน ได้พักฟรี แม้จะต้องแลกด้วยความคับอกคับใจ ก็ยังดีว่า
ยังเห็นพ่อทุกสัปดาห์ให้รู้สึกอบอุ่นขึ้นมาบ้าง

ถ้าหล่อนหาทางไปอยู่ข้างนอก เบียดเลี้ยงน้อยนิดที่พ่อให้ไว้ ก็คงไม่
พอเป็นค่าเช่าห้อง ค่ากินค่าอยู่อีกสารพัด พ่อเองก็คงจะไปเยี่ยมหล่อนไม่ได้
เพราะแม่เลี้ยงคงไม่ยอมทำเด็ดขาด เท่ากับฝนแก้วอยู่ตัวลำพังในโลก

“ฝนออกไป ก็คงลำบากกว่านี้” หล่อนตอบอีกฝ่ายหนึ่งไปตามความรู้สึก
“ทนอีกหน่อย รอให้แม่กลับมา ฝนจะไปอยู่กับแม่”

ความหวังหนึ่งเดียวของสาวน้อยคือ เรียนจบในอีกหนึ่งปีกว่าๆ ข้างหน้า
จากนั้นก็ใช้เวลาแม่กลับมาจากงานแม่บ้านที่ฮ่องกง เมื่อมีใบปริญญา หล่อน

“แก้วแก้ว”

คงจะหางานทำได้ จะได้ย้ายไปอยู่กันสองคนตามประสาแม่ลูก หมดจากภัยของแม่เลี้ยงเสียที

แฟนสายหัว มองฝนแก้วด้วยความเวทนา

“ชั้นสงสารแกละเกิน ไ้ฝน แต่แกก็พูดถูกนะ ช้างนอกบ้านภัยมันมีสารพัด ทนๆ อยู่ที่นี่ละ อย่างน้อยก็ยังมีพ่อ”

ฝนแก้วก้มหน้าซ่อนหยาดน้ำตา

หล่อนยังจำได้ถึงวันเวลาแสนสุขในวัยเยาว์ เมื่อพ่อยังไม่ได้พบสาวใหญ่พรราวเสน่ห์อย่างชวนใจ พ่อแม่ลูกอยู่กันสามคนในบ้านพักของข้าราชการในต่างจังหวัด ด้วยความสุขเท่าที่ครอบครัวเล็กๆ จะเป็นสุขได้

ในเมื่อที่ทำงานของพ่ออยู่ห่างบ้านไม่กี่กิโล พ่อก็ขี่จักรยานไปถึงที่ทำงานได้ในเวลาไม่กี่นาที มีเวลาอยู่กับลูกเมียทั้งเช้าและเย็น ทำสวนพรวนดินปลูกผักเล็กๆ น้อยๆ เป็นอาหารในบ้าน แม่มีเวลาไปส่งหล่อนที่โรงเรียน กลับมาก็เย็บผ้า ตัดเสื้อให้ลูกค้าเป็นรายได้พิเศษ

วันหยุด พ่อกับแม่ก็จะพาลูกสาวตัวน้อยไปเที่ยวที่โน่นที่นี้ บางทีก็นั่งรถไฟ บางทีก็นั่งรถโดยสารระหว่างจังหวัด ไปเที่ยวหน้าดก เที่ยวชมโบราณสถาน ดูแม่น้ำ หรืออะไรๆ ที่น่าตื่นตาตื่นใจสำหรับเด็กน้อย

วันเวลาเหล่านั้นเหมือนสวรรค์สำหรับฝนแก้ว หล่อนไม่เคยนึกว่าจะมีเด็กคนไหนโชคดีเท่าหล่อน แม้ว่าไม่มีพี่น้องจะเล่นด้วย ก็ไม่รู้สึกขาด แค่วันเข้าโรงเรียน หล่อนก็มีเพื่อนฝูงให้เล่นด้วยมากมาย

สวรรค์ของฝนแก้วยาวนานจนหล่อนย่างเข้าสู่วัยรุ่น ตำแหน่งงานของพ่อก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ พ่อย้ายจากต่างจังหวัดเข้ามาอยู่ใกล้กรุงเทพฯ มากขึ้น ตำแหน่งใหญ่กว่าเก่ามาพร้อมกับภาระงานเต็มมือ

พ่อต้องห่างเหินบ้านไปมากกว่าเมื่อก่อน เลิกงานกว่าจะกลับบ้านก็สามสี่ทุ่ม เสาร์อาทิตย์พ่อก็ต้องไปสัมมนา ไปประชุม ติดตามนายไปต่างจังหวัด เหลืออยู่กันในบ้านอย่างเจียบเหงาแค่แม่ลูกสองคน

พ่อกับแม่เริ่มมีปากมีเสียงกันบ่อยขึ้น แม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่น่าจะเป็นเรื่องก็กลายเป็นเรื่องขึ้นมา

“ใช้เงินยังไงเปลืองนัก ยังไม่ทันสิ้นเดือนเงินหมดอีกแล้ว”

“มันหมดตั้งแต่วันที่ ๑๕ แล้วนะพ่อ ที่เหลือ แม่เอาเงินส่วนของแม่
จ่าย”

“ประหยัดกันหน่อยซี เธอมันก็ตามใจลูกไม่เข้าเรื่อง เสื้อผ้าอะซื้อเข้าไป
ทำไม เต็มตู้แล้ว”

“เสื้อของผมน ฉันเย็บให้เองทุกตัว ลูกไม่เคยซื้อเสื้อใหม่มาหลายปีแล้ว
เสื้อยืดที่ใส่อยู่นั้น โรงเรียนแจกให้ฟรี”

แม่เสียงสั้น น้ำตาคลอด้วยความแค้นใจ

“พ่อเป็นอะไรไปนะ พ่อรู้มั๊ยว่าเปลี่ยนไปมาก แม่ทำอะไรก็ผิดไปหมด
พ่อเอาแต่จับผิด พ่อไม่พอใจแม่เรื่องอะไร แม่อยากรู้รึนั้”

พ่อไม่พูดอะไรอีก เดินบึ้งบึ้งออกไปจากบ้าน ปิดประตูดังโครมใหญ่
ไป!

พ่อเริ่มไม่กลับบ้านในบางคืน บอกว่าต้องติดตามนายไปต่างจังหวัด
ทุกสัปดาห์ แต่สีหน้าและคำพูดของแม่ก็ทำให้ลูกสาวรู้ว่าไม่เป็นความจริง
บรรยากาศของบ้านเต็มไปด้วยความเงิบเหงาและเคร่งเครียด มันเหมือน
ความนิ่งของอากาศก่อนเกิดพายุใหญ่

แล้ววันหนึ่ง แม่ก็เข้ามาเรียกหล่อนในตอนดึก เมื่อฝนแกลงกำลังจะ
เข้านอน

“ผมนไปเป็นเพื่อนแม่หน่อย”

แม่ไม่ยอมบอกว่าไปไหน เรียกแท็กซี่ให้ไปส่งที่ทาวน์เฮ้าส์เล็กๆ หลัง
หนึ่งที่ฝนแกลงไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่มีรถพ่อจอดอยู่ในที่แคบๆ หน้าตัวบ้าน

“นั่นรถพ่อนี่จ๊ะ แม่”

ด้วยสีหน้าซีดขาวและเคร่งเครียดที่สุดเท่าที่เด็กสาวเคยเห็น แม่กดกริ่ง
รัวถี่ๆ กัน จนมีเสียงผู้หญิงร้องแหลมออกมาจากในบ้าน

“ได้ยีนแล้ว หูจะแตกแล้ว ใครนะมากอดอยู่ได้”

ไฟหน้าบ้านสว่างขึ้น ผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมา หล่อนมองลอดประตู
อย่างสงสัย

“แก้วแก้ว”

“มาหาใคร ผิดบ้านมั้ง”

“ฉันเป็นเมียของพี่พลชัย” แม่ตอบเสียงสั้น “เขาอยู่ในบ้านใช่ไหม เปิดประตูเดี๋ยวนี้!”

ฝนแก้วยืนตะลึง เหมือนตกอยู่ในฝันร้ายมากกว่าความจริง ผู้หญิงคนนั้นนั่งเลอยู่ครู่เดียวก็ไขกุญแจเปิดประตู ให้แม่ลูกเดินเข้าไปในบ้าน

เสียงพ่อถามออกมาจากบันไดทอดสู่ชั้นบน

“ใครมานะ ใจ?”

“ฉันเอง” แม่ตอบเสียงสั้น แรงกว่าครั้งแรก “แปลกใจหรือ ที่ฉันหาบ้านเมียน้อยเจอ”

พ่อลงบันไดมาโดยเร็ว แต่ก็ชะงักอยู่บนชั้นล่างสุด อึดใจกว่าจะเดินช้าๆ มาประจันหน้ากับแม่และฝนแก้ว หน้าพ่อเผือดสีลงเกือบเท่าแม่ ไม่ตอบคำถาม หากแต่ย่นถามว่า

“มาทำไม กลับไปซะก่อน”

“ฉันไม่กลับ ฉันจะมาพูดกันให้รู้เรื่อง”

ผู้หญิงแปลกหน้า ขยับเข้าไปใกล้พ่อ หล่อนเอื้อมมือไปจับมือพ่อไว้ พ่อก็จับมือหล่อนบีบแน่น

ภาพนั้นทำให้หัวใจของฝนแก้วถูกบีบลงเหลือนิดเดียว หล่อนสะดุ้งเมื่อแม่ชี้หน้าผู้หญิงคนนั้น ร้องกรีด

“อีหน้าด้าน! แย่งผัวชาวบ้าน!”

พ่อผละจากผู้หญิงคนนั้นปราดเข้ามา พูดเสียงต่ำในลำคอ

“ริน อย่าทำอะไรบ้าง ขอที มันบ้านเขาไม่ใช่บ้านเรา ไป! กลับไปด้วยกัน ฉันจะกลับไปด้วย”

“ไม่กลับ!”

พ่อดึงตัวแม่ ลากถูสู่ห้องไปที่ประตู แม่กรีดร้องสุดเสียง สะบัดหลุดรี่เข้าไปหาหญิงเจ้าของบ้าน ฝ่ายนั้นก็ไวพอจะไม่ยอมยืนอยู่เป็นเป้าหมาย หล่อนร้องกรีดกราดวิ่งหนีขึ้นบันได พ่อก็พยายามจะรั้งตัวแม่ให้กลับมา แต่ไม่สำเร็จ

พ่อกับแม่ทะเลาะกันอย่างรุนแรงที่สุดเท่าที่ฝนแก้วเคยเห็นมา หล่อนยืนตัวสั่นน้ำตาไหลพราก อยากจะให้มีวงแขนของพ่อหรือแม่ก็แม่มาโอบรอบกาย แล้วบอกว่า

“ลูกฝันร้ายไปนะ ตื่นขึ้นได้แล้ว”

จนแล้วจนรอด มันก็ไม่ใช่ฝันร้าย แต่ว่ากลายเป็นความจริงที่โหดร้ายยิ่งกว่าฝัน

พ่อตกลงกลับไปอยู่กับแม่ แต่ไม่มีอะไรดีขึ้น เพราะพ่อก็ยังติดต่องไปมาหาสู่กับชวนใจอยู่ ไม่เลิกให้เด็ดขาด ไม่ว่าแม่จะเกรี้ยวกราด หรือเปลี่ยนเป็นอ่อนหวานเพียงใดก็ตาม

พ่อพูดเพียงว่า

“ขอเวลาพ่อหน่อย ของพรรค์นี้ก็ต้องสงสารเขาบ้าง เขาไม่ได้ทำผิดอะไร จะบอกเลิก ก็ต้องหาจังหวะดีๆ หน่อย”

เอาเข้าจริงพ่อก็ไม่เลิกทั้งสองบ้าน พ่อยังหาโอกาสไปหาเมียน้อยเท่าที่จะทำได้ แม่ก็ไม่เป็นอันทำอะไรนอกจากโทร. ตามว่าพ่ออยู่ไหน หรือแม่ก็ทิ้งงานสะครอวยตามพ่อไป จนพบว่าพ่อก็ยังกลับไปหาชวนใจตามเดิม ไม่มีท่าทีว่าจะเลิก

ในที่สุดแม่ก็ตัดสินใจเด็ดขาด หย่าขาดจากพ่อ บ้านแสนสุขที่พ่อกับแม่ผ่อนไว้ตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ในเมืองหลวง ถูกขายต่อเอาเงินมาแบ่งกัน

ฝนแก้วไปอยู่กับแม่ในห้องเช่าแคบๆ พอสำหรับสองคนแม่ลูก อยู่กันอย่างลำบากยากจนได้เพียงหกเดือนแม่ก็ได้งานใหม่ เป็นแม่บ้านที่ส่งกงแม่ไม่อยากจะไป แต่ก็อับจนหนทาง เพราะงานเย็บผ้าที่เคยทำนั้นรายได้น้อยนิดจนไม่พอใช้ แม่ไม่อยากจะเป็นหนี้เป็นสินมากกว่านี้

แม่จากหล่อนไปทิ้งน้ำตา สัญญาว่า

“แม่จะอยู่ส่งกงแค่สามปี จากนั้นก็จะกลับมาหาฝน ฝนก็เรียนจบพอดี เราคงไม่ลำบากกันแล้วละลูก”

แม่ไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน พ่อจะฝากลูกสาวให้อยู่ด้วยได้ ฝนแก้วจึงต้องจำใจกลับมาอยู่กับพ่อ

“แก้วแก้ว”

พ่อรับลูกสาวเข้ามาร่วมขายค้ายด้วยความเต็มใจ ไม่มีคำปฏิเสธ หรือ
แม้แต่บ้ายเบี่ยง

ถึงกระนั้นทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปจนแทบไม่มีสิ่งใดเหมือนเดิม บ้าน
ที่อยู่ คือร้านเสริมสวยของชวนใจ หล่อนถือว่าตัวเองเป็นเจ้าของ ลูกเลี้ยงเป็น
ผู้อยู่อาศัย แม้ว่าเงินเช่าห้องเป็นเงินที่พ่อได้จากขายบ้านเดิมก็ตาม ชวนใจ
ก็ถือว่าตึกแถวห้องนี้เป็นของหล่อนโดยสมบูรณ์

* * *

วัดขม้นเป็นวัดเล็กๆ อยู่สุดซอยตัดแยกเข้าไปจากถนนใหญ่ เมื่อก่อน
เป็นวัดลึกอยู่ในสวนผลไม้ ต่อมาความเจริญก่อตัวขึ้นอย่างรวดเร็วในละแวกนี้
ถนนสายเล็กๆ ขยายออกเป็นสายใหญ่ สวนผลไม้ก็ถูกทิ้งร้างโรยรา หมูบ้าน
จัดสรรและอาคารพาณิชย์เข้ามาแทนที่ เบียดเนื้อที่สวนให้เห็นเพียงประปราย
ทางด้านหลัง

วัดขม้นได้รับผลจากความเจริญทางวัตถุ ทำให้เติบโตขึ้นจนกลายเป็น
วัดขนาดกลาง ซ่อมแซมโบสถ์ใหม่ ประดับกระเบื้องและกระจกสีสดใสระยับตา
เด่นเป็นสง่าเห็นแต่ไกล เจ้าอาวาสดำริจะปรับปรุงเนื้อที่สำหรับสร้างศาลเจ้าแม่
กวนอิม และศาลาปฏิบัติธรรมเป็นตึกหลังใหญ่ติดกระโจมรอบด้าน จึงต้อง
ใช้เนื้อที่ด้านหลังวัดที่ยังเหลือที่ว่างอีกมาก ไม่มีใครแตะต้องมาหลายปี คือ
บริเวณป่าช้าเก่าของวัด

ด้วยเหตุนี้ พิธีล้างป่าช้าจึงเกิดขึ้น

* * *

อำมาเป็นคนเดียวในบ้าน ที่มีศรัทธาในพิธีล้างป่าช้าว่าจะก่อกุศลผลบุญ
สูง ทำให้ร่ำรวย อยู่ดีกินดี ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ส่วนลูกๆ หลานๆ เว้นแต่ลูกชาย
คนโต ไม่ค่อยจะมีศรัทธา แต่ก็ไม่มีใครกล้าขัดใจ

อำมาชอบไปทำพิธีล้างป่าช้าตามวัดต่างๆ แล้วแต่ปีนั้นจะมีที่ไหน ปีนี้
เมื่อได้ข่าวว่าวัดขม้นใกล้บ้านมีพิธี นางก็เนื้อเต้น ไม่มีวันยอมพลาดเป็น
อันขาด

ถึงวันงาน อำมาสวมเสื้อขาว นุ่งกางเกงขาวสะอาดรีดเรียบ ผสมสระ

สะอาด แต่งัวไ้เรียบบกริบจากร้านของชวนใจ กินเจล่องหน้ามาแล้วห้าวันตาม
ธรรมเนียมที่ว่าผู้มาร่วมงานต้องรักษาความสะอาดทั้งกายใจ นั่งรถเบนซ์ของ
ลูกชายคนโตไปถึงงานตั้งแต่ก่อนเวลานัด

พิธีล้างป่าช้ามีคนมาร่วมงานคึกคักจนไม่เหลือบรรยากาศความน่ากลัว
ให้เห็น คนในชุดขาวชุมนุมกันอยู่เต็มลานวัด ส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย มากับ
มูลนิธิบ้าง เป็นคนแถวนั้นบ้าง ส่วนผู้หญิงก็มีอยู่แต่ไม่มากนัก

ฝนแก้วลูบกางเกงให้เรียบเมื่อก้าวลงจากรถ เสื้อและกางเกงสีขาวชุด
นี้เป็นของลูกสะใภ้อาม่าที่ร่างอวบอ้วนกว่าหล่อน จึงหลวมโพรกเพรกก หล่อน
ต้องเก็บชายเสื้อไว้ในกางเกง พับแขนเสื้อขึ้นให้หายรุ่มร่าม แต่...เอาเถอะ...
ก็ไม่มีใครสนใจหรอก ในเมื่อหล่อนไม่รู้จักใครสักคนในวัด คนเหล่านี้ก็ไม่รู้จัก
หล่อน

อาม่าดูปลื้มมากที่ได้มาร่วมงานนี้ ลงจากรถก็เดินทักทายคนนั้นคนนั้น
ไปตลอดทาง พร้อมกับอธิบายขั้นตอนของพิธีให้สาวน้อยผู้มาด้วย ได้ฟัง
อย่างละเอียด

“พิธีเขาทำก่อนหน้า ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว วันนี้เปิดป่าช้า นั้นร่างทรง
ของอาจารย์จ๊ก ก็ไม่ก็ เห็นไหม ไม่สองง่ามนั้นนะ เป็นไม่สำหรับชี้ว่า
ศพถูกฝังที่ไหน”

ฝนแก้วมองตามมือที่ชี้ ก็เห็นผู้ชายสองคน คนแรกท่าทางเป็นผู้นำ
ถือไม้รูปง่ามในมือหนึ่งและอาวุธแบบจีนในอีกมือ ส่วนคนอีกคนซึ่งน่าจะเป็น
ผู้ช่วยมือหนึ่งจับไม้ก็ อีกข้างหนึ่งถือธงจีน

หล่อนเริ่มสนใจ อย่างน้อยก็ได้เข้าใจว่าพวกเขาทำอะไรกันบ้าง

“ไม้ก็คืออะไรคะ?”

อาม่าลดเสียงลงเป็นกระซิบกระซาบ

“เป็นไม้ศักดิ์สิทธิ์ เอาไว้ชี้ว่าตรงไหนศพถูกฝังอยู่ ป่าช้าวัดนี้มันเก่า
มาก ศพผีไม่มีญาติฝังเอาไว้มานานแล้วจนไม่รู้ว่่าที่ไหนบ้าง ต้องอาศัยไม้ก็ชี้ให้
แล้วก็ขุดขึ้นมา เอาไปทำพิธีไงละ เดี่ยวก็จะเห็นแล้ว”

๓

ร่างทรงของอาจารย์จั้งเป็นชายวัยกลางคน แต่งขาวล้วนเช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ทำทางเครื่องขริมสำรวม เดินถือไม้เท้า นำหน้าตรงไปยังบริเวณป่าช้า ก้าวเท้าสม่ำเสมอ ไม่เร็วแต่ก็ไม่ช้าจนอึดอาด

ผู้ช่วยของเขาก็ตามติดทุกอย่างก้าว คนอื่น ๆ ตามกันไปเป็นขบวน พร้อมด้วยเครื่องมือต่างๆ สำหรับขุดดินตามคำสั่ง

อำมาเป็นหญิงอายุมากแล้ว จึงไม่ได้ร่วมขบวนไปขุด แต่ว่ารออยู่ในเต็นท์เพื่อรอทำความเข้าใจก่อนทำพิธีเผา นางกำชับฝนแก้วว่า

“ฝน หุบปาก อย่าพูดออกมานะ ให้ขึ้นรถกลับบ้านซะก่อนถึงค่อยพูด”

“ทำไมล่ะคะ อาม่า” หญิงสาวย้อนถาม ก่อนนึกขึ้นมาได้ว่าควรปิดปาก

“เดี๋ยวผลออกพูดอะไรไม่เป็นมงคลใจ” อาม่าชี้แจง “เขาถือกันนะ บางคนบ่นว่าเหม็น คำเดียว กลับบ้านสามวันยังไม่หายเหม็น กลิ่นมันลอยตามตัวไปด้วย”

ฝนแก้วหุบปากเงียบกริบ อาม่ายังไม่หยุดแค่นั้น ตามประสาคนช่างคุย นางก็บอกอย่างใจดีว่า

“ยังไม่เคยเห็นไข่ไหม หายากนา จั๊นตามพวกเขาไปดูเถอะ ได้เห็นอะไรดีจ้ะ”

“หนูกลัวล่ะ อาม่า” หญิงสาวตอบเสียงอ่อย

“ฮึ้ย! ไม่ต้องกลัว พิธีเนี่ยมหากุศล อาม่าอยากเดินไปด้วยนะ แต่มั่นใจว่าหัวเขาไม่ค่อยดี ขึ้นไข่เข้ามาใกล้บ้านคืนนี้ปวดทั้งคืน ฝนไปหะกลัวอะไร คนเราเกิดมาก็ต้องตายกันทุกคน ไปทำกุศลให้คนตาย ได้บุญแรง”

เมื่ออาม่าย้ำเรื่องกุศล ฝนแก้วก็หักห้ามความกลัว หล่อนรู้สึกอึดอัด

ว่าหากมีกุศลมช่วยเหลือ ทุกข์อาจบรรเทาลงได้บ้าง เวลาออกจากบ้านไปเรียน ตอนเช้าตรู่ หล่อนตักบาตรบ้าง หย่อนเงินบริจาคลงตู้ตามศาลเจ้าและวัดวาที่ผ่านไปบ้าง แต่ก็ทำได้เพียงเล็กน้อยเท่าที่เบียดเบียนน้อยนิดจะเอื้อให้ได้

เมื่อมีโอกาสจะทำกุศลในงานนี้ ฝนแก้วก็อยากจะทำให้มากที่สุด ในเมื่อมันไม่ต้องเสียเงินเลยสักบาทเดียว

“คะ อาม่า” สาวน้อยตอบอย่างเต็มใจ

* * *

ป่าช้าของวัดถูกทิ้งร้างมานานหลายปีแล้ว ไม่มีใครเหยียบย่างเข้าไป แผลงที่พื้นดินกลับไม่มีหญ้ารกท้วมหวัอย่างที่เคยจะเป็น มีแต่ดินปนหญ้าหรือมหาริม ดันไม้สูงชันอยู่ปะปะตรงนั้นบ้างตรงนี้บ้าง ตามบุญตามกรรม ไนยามคำคินคงน่ากลัวไม่น้อย แต่ไวยาบบ่าย มันแผ้วเมงาลงมาครึม ช่วยให้คลายร้อนลงไปได้บ้าง

เมื่อร่างทรงซึ้งบนพื้นดินตรงไหน ผู้คนที่มาช่วยงานก็เฮโลกันเข้าไป ชุด ได้โลงศพเก่าคร่ำคร่า บางโลงแตกปริผุพัง เขาก็แบกกลับไปที่เต็นท์เพื่อเปิดโลง นำร่างภายในออกมาเช็ดถูขัดล้าง ก่อนจะจัดเรียงไว้เรียงร้อยสวมเสื้อผ้า พรมน้ำอบให้ เพื่อรอทำพิธีฌาปนกิจให้ครบถ้วนอีกครั้ง

จำนวนหลุมที่ร่างทรงอาจารย์จิ้งจู้ให้ชุดมีไม่มากนัก พระสงฆ์ของวัดขมื่นที่ใครๆ เรียกว่า ‘หลวงพี่’ ร่วมเดินอยู่ในขบวนด้วย อธิบายเสียงดังฟังชัดว่า

“สมัยโน้นเขาไม่ได้สวดครบห้าวันเจ็ดวันแล้วเขาอย่างเดี๋ยวนี้หรือก โยมเขาเก็บเอาไว้ร้อยวัน ถึงหนึ่งปี กว่าที่เขา บางคนตายมาจากข้างนอก ไม่รู้เป็นใครจากไหนก็ฝังเอาไว้ก่อน รอญาติมาสืบหา นานเข้าก็เลยกลายเป็นผีไม่มีญาติ แต่ก็น้อยนะ ไม่มาก”

หลวงพี่ยังพูดต่อไปอีกว่า

“สงสารพวกเขาเถอะโยม ไม่มีใครมาสวดมาเผาให้เขา เขาก็ได้แต่นอนรอ โยมมาทำให้ เขาจะได้ไปสู่สุคติ ไปผุดไปเกิด ไม่ต้องคอยอยู่ยงั่งมาเป็นสิบๆ ปี”

“แก้วแก้ว”

ใจของฝนแก้วอ่อนยวบลง จากความกลัวกลายเป็นสงสาร หล่อนมองดูพื้นดินปนหญ้า ขรุขระไม่เรียบเสมอกัน พลังนึกสงสารผู้นอนอยู่ใต้พื้นดินจับใจ พวกเขาคนนอนเดี๋ยวตายอยู่ใต้พื้นดินมาหลายสิบปี ผ่านแดด ผ่านฝนมาโดยไม่ได้ไปไหน ปราศจากผู้เหยี่ยวแล...

ศพแล้วศพเล่าถูกหามออกไป สี่หรือห้าศพ จนตะวันคล้อยต่ำ บางคนแยกจากขบวนชูดกลับไปเพื่อช่วยทำความสะอาดศพ ในที่สุดมาถึงสุดเขตของป่าช้า ร่างทรงอาจารย์จิ้งหูดมองรอบๆ นิ่งอยู่อึดใจ ก่อนหมุนตัวกลับแสดงว่าไม่มีศพเหลืออยู่อีกแล้ว

หลวงพี่พยักหน้ากับคนอื่นๆ เป็นสัญญาณว่าเดินกลับกันได้

“หมดแล้วละโยม”

แต่ตอนนั้นเอง ร่างทรงก็หยุดกึก มองไม้ก่ในมือ ฝนแก้วมองเห็นแขนขาที่จับไม้ก็ยกขึ้นทั้งๆ มียกตกห้อยอยู่ เหมือนมือที่มองไม่เห็นมายกแขนเขาขึ้นมา ปลายไม้ชี้ไปที่พื้นดินตรงสุดมุมลึกสุดของป่าช้า บนพื้นดินว่างแคบๆ ระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้น ขึ้นคูกันอยู่

ฝนแก้วเคยอยู่ต่างจังหวัดมาก่อน พอจะรู้จักต้นหมากกรากไม้หลายชนิดมากกว่าเด็กเมืองหลวง หล่อนจึงบอกตัวเองได้ว่า

‘ตะเคียนคู่’

ร่างทรงอาจารย์จิ้งหูดนิ่งเหมือนเฟงพิจารณา ก่อนจะเดินตรงไปที่ว่างระหว่างโคนต้นตะเคียน คนอื่นๆ มองกันเล็กลักก่อนเดินตามไป เขาชี้ให้ชูดลงไปโคนต้น โดยไม่ปริปากพูด

หลวงพี่บ่นออกมาดังๆ อย่างแปลกใจ

“เอ! ตรงนี้มันสุดเขตวัด ไม่น่ามีศพฝังอยู่นี่นะ”

อย่างไรก็ตาม เมื่อไม้ก่ชี้ลงตรงนั้น ก็ต้องชูดตรงนั้น ชายหลายคนเฮโลกันไปใช้จอบเสียมชูดคนละไม้คนละมือ เพียงครู่ใหญ่ คนแรกที่เห็นก็ร้องลั่น

“เฮ้ย! ฝีมไม่มีโลง”

ฝนแก้วชะเง้อมอง ก็เห็นเพียงกระดูกขาวๆ รวมกันเข้าเป็นร่างกาย

มนุษย์ มีแผ่นเสื่อขาดเปื่อยแทบไม่เหลือชิ้นดีห่อหุ้มอยู่ มีเศษผ้าขาวๆ พันติดกรังติดอยู่บนกระดูก ขาดเปื่อยไม่เป็นรูปร่างเช่นกัน

ทุกคนเหลียวมองหน้ากันล่อกล่ แต่ไม่มีใครกล้าพูด เพราะกลัวจะหลุดปากคำไม่เป็นมงคลออกมา

หลวงพี่ออกคำสั่งว่า

“ขุดขึ้นมา เดี่ยวไปหาโลงเปล่ามาใช้”

ตะวันคล้อยต่ำลับทิวไม้ลงไปนานแล้ว แต่ยังไม่ลับพื้นดิน ทั้งแสงสีม่วงชมพูขมัวครอบคลุมป่าช้า เงามืดคล้ำทอดยาวอยู่ทุกแห่ง พร้อมกับลมค้าโชยมา เป็นลมที่เย็นยะเยือกเหมือนพัดผ่านน้ำแข็ง จนฝนแก้วขนลุกเกรียว

หล่อนมองโครงกระดูกขวั้นนั้นโดยไม่ตั้งใจ ศพนี้คงถูกฝังอยู่นานจนเนื้อหนังเปื่อยสูญสลายไปหมดแล้ว มีแต่เส้นผมติดอยู่บนกะโหลก ชิ้นผ้าที่พันอยู่บนกระดูกแขนขา ก็ขาดวินจนดูไม่ออกกว่าเป็นเสื่อหรือผ้าห่ม รู้แต่ว่าเป็นผ้าเนื้อบางเบาสีขาว

โลงเปล่าถูกแบกเท็งๆ มาในครู่ต่อมา โครงกระดูกถูกยกใส่โลง หามกลับไปที่เตินท์ พร้อมกับลำแสงสุดท้ายของตะวันลับหายไป แสงไฟสว่างจ้าในวัดเข้ามาแทนที่ความมืดขมุกขมัวของป่าช้า

* * *

อาม่าล้างกระดูกด้วยท่าที่แข็งขัน ไม่มีความรังเกียจ อารมณ์ดีที่ได้ทำบุญ จึงไม่ออกปากตำหนิฝนแก้วที่หายไปนาน ประกอบกับมีเพื่อนร่วมงานชวนคุยเบาๆ อยู่ด้วย นางก็ยิ่งอารมณ์แจ่มขึ้นเป็นพิเศษ

แต่อาม่าก็เหน็ดเหนื่อยตามประสาผู้สูงอายุ ชัดดูล้างมานานชักเมื่อย นางจึงบอกฝนแก้ว

“ทำงานแทนที่เถอะ อาม่าแขนจะยกไม่ไหวแล้ว ขอพักก่อน”

‘งาน’ ที่ว่าคือทำความสะอาดศพ ก่อนจะจัดวางเตรียมเข้าพิธีฌาปนกิจ ในเมื่อศพล่าสุดนี้เหลือแต่กระดูก ไม่มีเนื้อให้ต้องรูดออก ก็ไม่จำเป็นต้องล้างน้ำ เพียงแต่ชุบน้ำเช็ดให้สะอาด หมอดูฤดีวันที่เปื้อนเปรอะอยู่ แล้วจัด

“แก้วแก้ว”

ให้อยู่ในรูปนอนตามเดิม

“มีแต่แห่งทอง เช็ดให้สะอาดเท่านั้นพอ ‘ไม่ต้องล้าง’” อาม่าบอกหล่อน คนที่มาร่วมงาน พุดจាក់ันไพเราะ เรียกกระดุกว่า ‘แห่งทอง’ เพื่อให้เป็นมงคลปาก เช่นเดียวกับเรียกศพผู้ชายว่า ‘เทพบุตร’ เรียกศพผู้หญิงว่า ‘นางฟ้า’

ฝนแก้วทำโดยปราศจากความเกลียดกลัวอย่างที่หล่อนคิดแต่แรก หล่อนรู้สึกเหมือนกำลังเช็ดท่อนไม้สีขาวเหลืองแห้งๆ ผ้าที่ติดแน่นอยู่ หล่อนก็บรรจงเลาะออกจนหมด แม่หล่อนเป็นช่างเย็บเสื้อมาก่อน ลูกสาวคุ่นเคยกับผ้าชนิดต่างๆ ดีพอจะบอกได้ว่า ครั้งหนึ่งมันเป็นแพรบางราคาแพง ไม่ใช่ผ้าดิบหรือผ้าพื้นๆ ราคาถูกของชาวบ้าน มีเศษลูกไม้รุ่งริ่งขลิบริมอยู่ด้วย

เจ้าของร่างนี้เป็นผู้หญิง เป็นเจ้าของเสื้อผ้าสวยงามราคาแพง ไม่ใช่ชาวบ้านยากจน เหตุใดเล่า เธอจึงถูกฝังลวกๆ ห่อด้วยเสื้อราคาถูก แทนที่จะเป็นโลงไม้ของคนอื่น?

เป็นปริศนาที่ชวนงงจริงๆ

แม้แต่หลวงพี่ก็ดูเหมือนสงสัยข้อนี้ เห็นได้จากมายืนมองฝนแก้วทำงาน สายตาหลวงพี่มองเศษผ้าเหล่านั้นด้วยแววคำถาม แต่ก็ไม่พูดตรงๆ เพียงแต่ออกปากว่า

“นางฟ้าคนนี้ ไม่มีโลง เสื้อผ้าก็ดูดี โยมเลือกเสื้อผ้าดีๆ หน่อยให้เขาเถอะนะ”

เสื้อผ้าที่บริจาคมามีมากมาย อาม่าเองก็ยกเสื้อผ้าของตัวเองและลูกสาวลูกสะใภ้มาให้ตั้งใหญ่ ในเมื่อศพที่ขุดพบแทบไม่มีผู้หญิงเลย เสื้อผ้าผู้หญิงจึงเหลืออยู่มาก ฝนแก้วลุกไปเลือกเสื้อผ้าที่ดีที่สุดเท่าที่ทำได้ เป็นเสื้อคลุมตัวยาวรอมเท้า เป็นแพรสีอ่อนๆ ยกดอกมันอยู่ในเนื้อ มาสวมให้โครงกระดูกที่หล่อนเจอ อาม่าหายเหนื่อยแล้ว ก็กุกุกจ้อเข้ามาช่วย

ฝนแก้วพรมน้ำอบไทยให้ แต่หล่อนไม่ยกได้กลิ่นน้ำอบไทย กลับได้กลิ่นหอมหวานของกุหลาบ ช่วยให้อารมณ์สดชื่น มันระเหยมาจากโครงกระดูกตรงหน้านั่นเอง

เมื่อโครงกระดูกตรงหน้าถูกยกออกไป เพื่อจะมาปนกิจ ฝนแก้วก็ยกมือไหว้

“ขอให้ไปสู่ที่ขอบๆ นะคะ” หล่อนพึมพำ

หล่อนได้ยินเสียงอาม่าหรือใครสักคนข้างๆ ไม่รู้ว่าคนไหน พุดเบาๆ ว่า
“ขอบใจเธอมาก”

หญิงสาวเหลียวมอง แต่ก็ดูไม่ออกว่าคนไหนกันแน่ที่พุดคำนี้ พลัน
ชนก็ลุกกรียวอย่างไม่มีเหตุผล

* * *

ก่อนลากลับประมาณสองทุ่ม ร่างทรงอาจารย์จิ้งจกแดงด้ายแดงคนละ
เส้นให้ผูกข้อมือ อาม่ารีบไปก่อน เมื่อถึงตาฝนแก้วชายวัยกลางคนผู้นั้นมอง
หล่อนเขม็ง

เขาพุดเสียงต่ำๆ ว่า

“หนูเป็นคนจิตใจอ่อน เอานี้ไปนะ”

แทนที่จะเป็นด้ายแดงบางๆ เขาส่งเชือกสีแดงสลับขาวที่ถักเกลียวเข้า
ด้วยกันแน่นหนาให้หล่อนพันรอบข้อมือ กำชับว่า

“อย่าถอดนะ จนกว่ามันจะหลุดไปเอง”

* * *

ซากลับ นั่งกันมาในรถ อาม่าเหนื่อยอ่อนจนขึ้นรถได้ก็หลับ มาตื่น
เมื่อถึงหน้าร้าน นางขอบอกขอบใจฝนแก้วเป็นการใหญ่ แถมทำยว่า

“ถ้ามีพิธีล้างป่าช้าอีก ไปกันนะ”

ฝนแก้วได้แต่ยิ้ม พนมมือไหว้ แต่ในใจคิดว่า...หนเดียวน่าจะพอ
ร้านปิดแล้วแต่ยังไม่ได้ปิดประตูเหล็ก แพนนั่งดูทีวีอยู่คนเดียว พอ
เห็นหล่อนก็ทำก้อยินดี

“กลับมาแล้ววี เฮ้ย...ตามสบาย อีหนู พ่อกับพี่ใจไม่อยู่ ไปกินข้าว
นอกบ้าน กินอะไรมายัง พี่ซื้อกล้วยเตี๋ยวรดหน้าไว้ให้หนึ่ง”

แพนเป็นคนมีน้ำใจ แม้วายากจน ก็ไม่เคยเหนียวแน่นกับคนอื่น ความ
จริงหล่อนเป็นช่างฝีมือดีมากในสมัยก่อน มีร้านของตัวเอง มีรายได้เดือน

“แก้วแก้ว”

ละเป็นแสบ แต่ชีวิตผิดพลาดล้มเหลวจากผู้ชายที่หล่อนหลงรักคนแล้วคนเล่า ทำให้หล่อนหมดกำลังใจ ฝีมือก็ตก ไม่อยากทำงานทำการมากไปกว่าเลี้ยงท้องไปวันๆ หล่อนจึงมาอยู่ที่นี่หลายปีแล้วโดยไม่ขยับขยายไปทำงานที่อื่น

“หนูกินอิ่มแล้วค่ะ ทิวัดของกินเยอะแยะ” หญิงสาวยกถุงที่หิ้วมาให้ดู “นี่ไง ขนมผลไม้เหลือเยอะเลย หนูเอามาฝากพี่แพนด้วย”

“เออ ดีดี” แพนกุกิลุกจุมมาช่วย “งั้นพี่กินรวดหน้าเอง ขนมอะไรนะ อู๊ย! ของดีๆ ทั้งนั้น”

“หนูขอไปอาบน้ำก่อนนะพี่” ผนแก้วบอก ก่อนจะเดินตัวปลิวขึ้นบันไดไป

“เดี่ยว!” แพนร้องเรียก “กระดาษอะไรติดหลังมานะ”

ผนแก้วเอี้ยวตัวมองตามมือชี้ แต่มองไม่เห็นอะไร แพนช่วยหยิบให้ จากแผ่นหลัง ส่งให้ดู

มันคือเศษผ้าบางเบาสีขาว ขึ้นเท่าครึ่งฝ่ามือ ติดอยู่บนเสื้อของหล่อน ผนแก้วสะดุ้ง ผ้าแพรซีฟองสีขาวจากศพ...หล่อนจำได้ นึกไม่ออกว่า มันปลิวมาติดเสื้อหล่อนได้อย่างไร ในเมื่อหล่อนก็บรรจงลอกออกจากกระดูกและวางรวมกันไว้ห่างตัวพอสมควร

“ทิ้งไปเถอะ พี่” หล่อนรีบบอก ขนลุกขึ้นมานิดหน่อย “หนูไปอาบน้ำ ละ”

เมื่อเปิดฝักบัวให้น้ำโปรยปรายลงมา หญิงสาวจงนิตหน้อยเมื่อพบว่าน้ำที่ไหลลงบนพื้นมีสีแดงอ่อนๆ ปะปน มองหาก็พบว่าเกลียวด้ายแดงที่ผูกข้อมือนั่นเอง ภูน้ำเข้าก็ละลายสีเลอะเทอะ หล่อนก็เลยดึงมันออกจากข้อมือ ไม่ได้คิดซ้ำสอง แล้วเลยลืมเรื่องนี้เสียสนิท

เดินลงมาข้างล่าง พบว่าพ่อกับแม่เลี้ยงกลับมาพอดี พ่อยิ้มเมื่อเห็นลูกสาว ทักพร้อมกับการเดินเข้ามาลูบผมหล่อน

“กลับแล้ววีผน คุณหน้าเขาบอกว่าลูกค้าชวนไปเที่ยวข้างนอก พ่อเป็นห่วงกลัวจะกลับดึก”

แพนค้อนขวับ ทำปากเบะ เมื่อได้ยินคำว่า ‘ชวนไปเที่ยวข้างนอก’